

ЧРЕЗ
СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД
НОХД № 12132/2022г., НО, 11 с-в

ДО
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

ЖАЛБА

От:
адв. Росен Рашков и адв. Десислава
Диянова Сливовска, член на САК, със
служебен адрес: гр. София, ул. „Доспат“ №
36, в качеството на защитници на
подсъдимия

Против: Протоколно определение от
21.10.2022г. по НОХД № 12132/2022г., по
описа на СРС, 11 с-в

УВАЖАЕМИ ГРАДСКИ СЪДИИ,

В определения от закона срок обжалваме пред Вас горещитираното протоколно определение от 21.10.2022г., постановено по НОХД № 12132/2022г., по описа на СРС, НО, 11 с-в, с което спрямо подзащитния ни, съдът служебно взе най-тежката мярка за неотклонение, визирана в НПК, а именно „задържане под стража“. Считаме, че атакуваният съдебен акт е незаконосъобразен, неправилен и необоснован, като излагаме следните съображения за това:

На първо място, следва да се посочи, че, противно на изложеното в определението, отсъствието на подсъдимия не се явява единствена

причина за отлагане на делото. Както става ясно от съдебния протокол, още в началото на съдебното заседание, проведено на 21.10.2022г., при проверка на явилите се лица, **съдебният състав обяви, че ощетеното юридическо лице е нередовно призовано.** Безспорно е че нередовната процедура по уведомяване на участник в наказателното производство за датата на насрочено съдебно заседание е самостоятелно и абсолютно основание за отлагане на последното. Това се дължи на гарантираното от закона право пострадалият, респ. ощетеното ЮЛ да участва лично в производството, още повече в светлината на възможността за предявяване на молба за конституиране като частен обвинител, респ. като граждански ищец /в настоящото производство/ и настъпващите с провеждане на разпоредителните заседания преклузии спрямо тази възможност, които съдебният състав сам констатира при мотивиране на определението си. В този смисъл, очевидно е че е била налице процесуална пречка за даване ход на делото и същото е следвало да се отложи дори при своевременното явяване на подсъдимия и то поради причина, която по никакъв начин не би могла да се вмени в негова отговорност. От изложеното следва единствено възможният извод, че в случая не се касае за поведение на доверителя ни, преградило безпрепятственото развитие на процеса, което да налага ревизиране на преценката за необходимостта от прилагане на процесуална принуда спрямо него.

От друга страна, отсъствието на подсъдимия в съдебното заседание се дължи на уважителна /обективна и независеща от него/ причина, за която съдът бе надлежно уведомен от защитата по време на заседанието. Дори само от прочита на обвинителния акт, става ясно, че подзащитният ни е с постоянен адрес в гр. Габрово, където и живее. С оглед на последното, не е необходимо извършването на задълбочен юридически анализ, за да се установи, че личното участие на подсъдимия в процеса е

свързано с пътуване от гр. Габрово до гр. София, в рамките на което е възможно да възникнат различни пречки от обективен характер за спазване точния час на заседанието и е недопустимо по презумпция да се приема, че закъснението за последното е проява на недобросъвестно процесуално поведение. В случая, до знанието на съдебния състав бе доведено обстоятелството, което следва да е надлежно отразено в протокола, че подзащитният ни е аварирал на автомагистралата и очаква пристигането на пътна помощ, на което се дължи отсъствието му в съдебната зала в 09:00 часа. От друга страна, съдът дори не си направи труда да изясни къде точно се намира подсъдимият и възможно ли е да вземе участие в делото, макар и с известно закъснение. Натовареният график на съдебния състав и евентуалното забавяне на разследването в досъдебната фаза на процеса, респ. на насрочване на делото в съдебната му фаза, посочени от председателя на състава като „*граничещи с разумните срокове*“ за разглеждане на делото, не следва да рефлектират върху подзащитния ни, който до момента по никакъв начин не е дал повод да се счита, че проявява несериозност към задълженията си в наказателното производство, а още по-малко, че има възможност от укриване на последния. В тази връзка, следва да се подчертае, че в случая, водещ мотив за вземането на мярка „задържане под стража“ не бяха визираните в закона предпоставки, и в частност, опасността от укриване или от извършване на друго престъпление, а еднократно и инцидентно закъснение на подсъдимото лице, преценено на третата минута от съдебното заседание и изтълкувано от съда като проява на недобросъвестност, от негова страна. Последното считам за процесуално нарушение, което сериозно ограничава правата на доверителя ми, доколкото вземането на тази най-тежка мярка за неотклонение, предвид степента в която се засяга свободата на задържаното лице, неслучайно е скрепено от законодателя с конкретни и обективни предпоставки, а не е

предоставено на субективната преценка на конкретен съдия или съдебен състав. Считаю, че в случая категорично липсваха основанията, визирани в закона за вземане на каквато и да е мярка за неотклонение, а още по-малко за задържане под стража. Последната се явява абсолютно непропорционална на целите по чл. 57 от НПК, както и на личността на подзащитния ни.

На следващо място, моля да вземете предвид, че **решаващият съдебен състав дори не се интересува от достоверността на заявената от подсъдимия уважителна причина, посочвайки констатацията си, че последният я е съобщил на защитата няколко минути след началото на заседанието.** Доколкото кореспонденцията между защитник и подзащитен е абсолютно неприкосновена и липсва законово регламентирано задължение, на който и да е от двамата да довежда елементи от нея до знанието на съда или на разследващите органи, за нас остава неясно **как точно съдът е установил моментът, в който подсъдимият е известил защитниците за своята възпрепятственост, който момент е поставен в основата на преценката за недобросъвестно поведение и на процесното определение.** Тук следва да се посочи, че както е видно от съдебния протокол, дори **не бе предоставена възможност** на адв. Сливовска, в качеството на отделен защитник и страна /освен адв. Росен Рашков/, да взема отношение по хода на делото. В тази връзка, въпреки принципното ни становище, че този въпрос е без абсолютно никакво значение, доколкото все пак е засегнат в атакуваното определение, очевидно е че няма как членовете на съдебния състав да знаят кога защитникът, чието изявление липсва, е била уведомена от подсъдимия за настъпилите обективни пречки. Намираме, че преди да се пристъпи към най-репресивната МНО, съдебният състав следваше да положи повече процесуални усилия за изясняване характера на причината за отсъствието и за адекватното ѝ

преодоляване. В тази връзка, дори хипотетично да се приеме, че се касае за проява на недобросъвестно процесуално поведение, от страна на доверителя ни, то същата има спорадичен характер и това личи, както от действията му до момента /в хода на ДП/, така и от факта, че преди няколко дни същият е упълномощил двама защитници, което е категорична индиция за принципно сериозното му отношение към наказателното производство. По мнение на защитата, изводът, че последното не е налице може да се направи едва след като решаващият орган е проследил процесуалното поведение на лицето /поне в две съдебни заседания и след придобиване на лично впечатление за личността подсъдимия, ако това е възможно/, за което в коментирания казус изобщо не бе предоставена възможност. До момента спрямо подзащитния ни не е взета никаква мярка за неотклонение. Съдът разполага с редица процесуални способности, предназначени за указване на дисциплиниращо въздействие върху подсъдимия, включително и вземането на някоя от по-леките МНО и постановяване на принудително довеждане за следващо съдебно заседание. Освен това, в чл. 58 от НПК неслучайно са изброени четири, различни по степен, мерки за неотклонение, като най-тежката от тях следва не следва да се прилага директно и произволно, превръщайки се във средство за репресия, а единствено в случай, че останалите три не биха могли успешно да постигнат безпрепятвеното протичане на наказателния процес.

Мярката следва да е подходяща спрямо конкретната личност и да осигури постигането на целите чрез упражняване върху поведението на достатъчна и подходяща по форма и степен принуда. В настоящата хипотеза, категорично липсват данни, че за адекватното обезпечаване нуждите на процеса е необходимо изолирането на обществото чрез задържането му под стража. До момента не е осъждан, няма други противообществени прояви, има добри характеристични данни,

известен по делото адрес и двама упълномощени защитници. Потвърждаване на Определението на СРС за привеждането на подзащитния ни в „Централен софийски затвор“ не само не е нужно за правилното развитие на процеса, но дори, с оглед чистото съдебно минало на лицето, крие опасност от т.нар. „заразяване с престъпност“, при попадането му в средата на следствения арест.

Страно и непонятно е дори обстоятелството, че съдът при постановяване на задържането не използва израза „привеждане в следствения арест“ (ул. Майор Векилски), а в „Централен софийски затвор“, което по мнение на защитата, имплицитно носи послание за изтърпяване на наказание.

Необяснима е и причината, поради която _____ бе обявен за национално издирване, след като същият има известен по делото адрес, двама упълномощени защитници, един от които дори е заявил, че е осъществил телефонен разговор с него непосредствено преди заседанието. В този смисъл, явно че съдът е презюмирал опасност от укриване на лицето, без да има каквито и да било реални данни по делото за това.

Низовият съд дори не е изследвал въпроса с уведомяването, като само бланкетно е констатирал че то е „редовно“. Пропуснато е обстоятелството, че съобщението е връчено не лично на подзащитния ни, а на негов близък(майка му), като изобщо не е изследван въпросът дали, кога и как е стигнало съобщението до подсъдимия.

Не могат да бъдат споделени и аргументите на низовия съд, досежно другата посочена от защитата пречка за даване ход на делото, а именно - липсата на време за защитниците да се запознаят с материалите по делото.

Следва да се държи сметка, че защитниците са отделна страна в процеса и обвързването им с това кога ги е ангажирало подсъдимото лице изразва от смисъл това тяхно качество. Ако лицето имащо нужда от правна защита няма средства да си упълномощи адвокат, то съдът ще трябва да назначи служебен защитник(чл. 94, ал. 1, т.9 НПК) и тогава делото отново трябва да се отложи. Липсата на обективна и реална възможност да се запознаят с материалите по делото пък влиза в пряка колизия с част от правата на защитника, нормативно гарантирани от законодателя в чл. 99 НПК.

Горното би се явявало и в нарушение на пар. 28 от Преамбюла и на чл. 3, ал.1 т.1 и т.2 , буква „г“ от **ДИРЕКТИВА 2013/48/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА** относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство, доколкото там се гарантира право на достъп до адвокат в наказателното производство и то **в срок и по начин, които позволяват на заинтересованите лица реално и ефективно да упражнят правата си на защита.**

Във всички случаи заподозрените или обвиняемите трябва да имат достъп до адвокат, считано от настъпването на по-ранния от следните моменти:

...,когато са призовани да се явят пред съд, компетентен по наказателни дела — своевременно преди явяването им пред този съд.“

С оглед на изложеното, Ви молим да приемете, че в случая категорично липсват опасностите, посочени в чл. 57 от НПК, както и визираната в чл. 66 от НПК хипотеза на неявяване на доверителя ми пред съда без уважителна причина, станало причина за отлагане на делото. Поради горепосоченото, Ви молим да отмените процесното протоколно определение от 21.10.2022г., като незаконосъобразно, неправилно и необосновано.

Приложение:

1. Фактура за предоставена пътна помощ.

ROSEN
PENCHEV
RASHKOV

Digitally signed
by ROSEN
PENCHEV
RASHKOV
Date: 2022.10.24
17:59:15 +03'00'

24.10.2022г.

С уважение:.....

/адв. Росен Рашков/

DESLAVA
DIYANOVA
SLIVOVSKA

Digitally signed by
DESLAVA
DIYANOVA
SLIVOVSKA
Date: 2022.10.24
18:00:29 +03'00'

гр. София

С уважение:.....

/адв. Десислава Сливовска/